

ТЕОРІЯ ТА ФІЛОСОФІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2024-2-10>
УДК 351.82

Древаль Юрій Дмитрович,
доктор наук з державного управління, професор,
професор кафедри менеджменту та публічного врядування
Національного університету водного господарства та природокористування,
вулиця Соборна, 11, м. Рівне, 33000, Україна,
e-mail: drevaly@ukr.net <https://orcid.org/0000-0002-7347-9433>

Карамішев Дмитро Васильович,
доктор наук з державного управління, професор,
професор кафедри публічної політики
навчально-наукового інституту “Інститут державного управління”
Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна,
майдан Свободи, 4, м. Харків, 61022, Україна
e-mail: dvk1vip@gmail.com <https://orcid.org/0000-0003-1617-3240>

Величко Данііл Юрійович,
адвокат
Національної асоціації адвокатів України,
Фізкультурний в'їзд, 1/16, м. Харків, Україна
e-mail: Vel057law@gmail.com

ЗНАЧЕННЯ КАТЕГОРІЇ «ПУБЛІЧНИЙ ІНТЕРЕС» У СИСТЕМІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Анотація. У статті розглядаються основні аспекти проблеми співвідношення приватного та публічного інтересу в контексті публічного управління, зокрема питання узгодження приватних та публічних інтересів, роль публічного управління у забезпеченні публічного інтересу, а також способи вирішення конфліктів між інтересами держави та окремої особистості. Досліджено сутність та значення категорії «публічний інтерес» в теорії та практиці публічного управління. Розглянуто проблеми співвідношення інтересів людини і держави, приватного і публічного інтересу. Проаналізовано шляхи узгодження державного інтересу з публічним та множиною приватних інтересів.

Як цитувати: Древаль Ю. Д., Карамішев Д. В., Величко Д. Ю. Значення категорії «публічний інтерес» у системі публічного управління. *Державне будівництво*. 2024. № 2 (36). С. 136–145. DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2024-2-10>

In cites: Dreval, Yu.D., Karamyshev, D.V., Velychko, D.Yu. (2024). The meaning of the category “public interest” in the public administration system. *State Formation*, no.2(36), 136–145. DOI: <https://doi.org/10.26565/1992-2337-2024-2-10> [in Ukrainian].

© Древаль Ю. Д., Карамішев Д. В., Величко Д. Ю., 2024

This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0

Обґрунтовано твердження, що публічне управління завжди спрямоване на реалізацію та забезпечення публічного інтересу. Запропоновано шляхи вирішення проблеми узгодження державних інтересів та інтересів окремої особистості. Доведено, що предметом публічного інтересу є публічна потреба, яка має соціальний характер та є необхідною для повноцінного функціонування і розвитку суспільства, окремих соціальних груп.

Ключові слова: публічний інтерес, публічне управління, державний інтерес, приватний інтерес, публічна потреба, суспільство, особистість.

Постановка проблеми. У будь-які часи і в будь-яких суспільствах існувала проблема співвідношення інтересів людини і держави, приватного і публічного інтересу. У загальному вимірі вона стосується формування та реалізації такої державної політики, яка б мала забезпечити узгодження національних(державних) інтересів та інтересів окремої особистості. Природно, що все це стосується і публічного управління, і як наукової галузі, і як сфери реалізації державно-владних відносин зі змістовною основою у радикальному переосмисленні участі громадян та громадськості у такому процесі.

Співвідношення інтересів людини і держави, приватного і публічного інтересу є однією з найбільш складних проблем для розуміння механізмів функціонування суспільства, держави та інституцій публічного управління. З одного боку, держава повинна захищати та забезпечувати інтереси своїх громадян, створювати умови для їх розвитку та самореалізації. З іншого боку, вона повинна враховувати інтереси суспільства в цілому, забезпечувати його безпеку, стабільність та розвиток. Узгодження державного інтересу з публічним та множиною приватних інтересів вимагає врахування різноманітних факторів. Часто виникають ситуації, коли інтереси окремої людини або групи людей суперечать інтересам суспільства. У таких випадках, публічне управління повинно знаходити баланс між цими інтересами, враховуючи принципи справедливості, пропорційності та законності. Воно повинно бути гнучким та адаптивним, щоб враховувати ці зміни та забезпечувати реалізацію актуальних публічних інтересів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Категорія "публічний інтерес" є однією з ключових у теорії та практиці публічного управління. Їй, у множині значень та символів традиційно відводиться значна увага у працях дослідників із країн з розвиненою демократією. Вона відображає інтереси всього суспільства або його значної частини, що є основою для прийняття рішень та здійснення дій органами державної влади та місцевого самоврядування. На особливу увагу на нашу думку заслуговують оригінальні дослідження та наукові розвідки Р.С. Мельника, які дозволяють проаналізувати категорію «публічний інтерес» як з позиції пошуку його універсального визначення, так і аналізу категорії «публічний інтерес» з позицій доктринального розуміння та практичного застосування у сфері публічного управління. При цьому, як зазначає Р.С. Мельник «публічний інтерес є цінністю другого порядку, перебуваючи у «підпорядкуванні» прав і свобод людини, із якими він повинен

узгоджуватися завжди, коли виникає необхідність його забезпечення та реалізації, за рахунок порушення (обмеження) прав та свобод» [5].

Як зазначалося вище, державний інтерес відображає інтереси держави, як політичного інституту, її безпеку, суверенітет та розвиток. Публічний інтерес, відображає інтереси суспільства в цілому. Приватні інтереси відображають інтереси окремих осіб або груп людей і пов'язані із задоволенням потреб окремої особистості, тоді як публічний інтерес відображає колективні потреби суспільства. Основна проблема полягає в тому, що ці інтереси часто суперечать один одному. Наприклад, приватний інтерес може полягати у максимізації прибутку бізнесу, тоді як публічний інтерес вимагає забезпечення екологічної безпеки або соціальної справедливості [20].

Важливо зазначити, що публічний інтерес не є статичним поняттям. Він змінюється залежно від історичного контексту, соціально-економічних умов та інших факторів. У науковій літературі існують різні підходи до визначення поняття "публічний інтерес", проте, більшість дослідників сходяться на тому, що публічний інтерес має соціальний характер та спрямований на забезпечення широких потреб суспільства в цілому. Причому, ще з 1960-х рр. і до сьогодні наголос ставиться на групах інтересів, тобто різнобічних об'єднань людей на ґрунті спільності потреб та інтересів, що прагнуть впливати на владу з метою відстоювання якихось власних питань. Власне, і на сьогодні більшість досліджень з цієї проблематики стосується структурування таких груп та міри їхнього впливу на владу. Групи інтересів, як слушно вважають М. Бараксо та Б. Шафтнер, «є критично важливими посередницькими інституціями, що зв'язують громадян і політичні еліти, тим самим посилюючи участь і представництво на всіх рівнях влади» [11]. Слід відзначити і напрацювання Ж. Беркхоста та його колег, які на основі робіт Г. Алмонда опрацьовують загальну проблематику зв'язку між організованим представництвом інтересів і демократичним управлінням (пропонуючи навіть власну класифікацію врядування в окремих країнах якраз на основі групової політики, а не лише на основі офіційних урядових процедур) [12].

Для предмету дослідження цієї роботи особливу цінність становлять напрацювання А. Кубка з проблематики державних інтересів, який відзначає ту обставину, що на сьогодні в літературі «має місце некоректне тлумачення інтересів держави», і що «інтерес державного органу (відомчий інтерес) може необґрунтовано визнаватись загальнодержавним інтересом» [4]. Дійсно, яким же є, чи має бути державний інтерес, та як узгоджується державний інтерес з публічним та з множиною приватних інтересів? Це питання ще чекає на окреме спеціальне дослідження.

Метою роботи є з'ясування сутності і значущості категорії «публічний інтерес» в теорії та практиці публічного управління та обґрунтування управлінських підходів що спрямовані на розв'язання суперечностей між приватним та публічним інтересом.

Виклад основного матеріалу. Відомо, що предметом публічного інтересу є суспільне благо, яке необхідне для повноцінного функціонування і розвитку суспільства, окремих соціальних груп, – публічна потреба, що має соціальний характер, який і робить її публічним інтересом.

Суперечність між приватним та публічним інтересом є неминучою у будь-якому суспільстві, оскільки індивіди прагнуть реалізувати свої особисті цілі, які не завжди збігаються з інтересами колективу. Ця проблема особливо гостро проявляється в умовах глобалізації, коли інтереси транснаціональних корпорацій часто конфліктують з національними інтересами держав [21]. Для узгодження цих інтересів, публічне управління повинно використовувати різні механізми. Згідно з дослідженнями американського політолога Р. Даля, демократія є найефективнішим способом узгодження приватних та публічних інтересів, оскільки вона забезпечує участь громадян у політичному процесі. Одним із ключових механізмів такого узгодження є демократичні інститути, які дозволяють громадянам висловлювати свої інтереси та впливати на прийняття рішень на рівні держави [13]. Проте, демократичні інститути не завжди здатні повністю вирішити цю проблему, особливо в умовах соціальної нерівності. Тому, особливо важливим є забезпечення прозорості та відкритості процесу прийняття рішень, щоб всі зацікавлені сторони мали можливість висловити свою думку та бути почутими.

Публічне управління завжди спрямоване на реалізацію публічного інтересу, тобто колективних цілей, оскільки його основною метою є забезпечення стабільності та розвитку суспільства [16]. При цьому воно має враховувати як інтереси суспільства в цілому, так і інтереси окремих соціальних груп, що досягається через механізми публічної політики, які забезпечують участь громадян у прийнятті рішень. Спрямованість публічного управління на реалізацію та забезпечення публічного інтересу обумовлено тим, що органи державної влади та місцевого самоврядування діють від імені суспільства та повинні враховувати його потреби та інтереси. Реалізація публічного інтересу є основним критерієм ефективності публічного управління. Органи влади повинні прагнути до досягнення суспільно значущих цілей, забезпечувати стабільність та розвиток суспільства, створювати умови для реалізації прав та свобод громадян.

Публічний інтерес є відображенням потреб суспільства та окремих соціальних груп. Це підтверджується дослідженнями американського економіста П. Самуельсона, який визначає публічний інтерес як сукупність благ, які не можуть бути забезпечені через ринкові механізми [19]. Тому, предметом публічного інтересу є публічні потреби, які мають соціальний характер та без вирішення яких неможливе повноцінне функціонування і розвиток суспільства, окремих соціальних груп. Публічні потреби можуть стосуватися різних сфер життя суспільства, таких як освіта, охорона здоров'я, соціальне забезпечення, транспорт, екологія тощо. Зважаючи на це, визначення публічних потреб є важливим завданням публічного управління, у процесі

якого органи публічної влади повинні проводити аналіз потреб суспільства, враховувати думку громадян, залучати експертів для оцінки ситуації та прогнозування майбутніх потреб. На основі цього аналізу, приймаються рішення щодо реалізації публічних інтересів, розробляються програми та проекти, спрямовані на задоволення публічних потреб.

Сучасності ж, за словами Дж.С. Маршала та Е. Шоудера, властиве комплексне розуміння публічного інтересу, який неможливо охопити адміністративною діяльністю та звести лише до інтересів окремих груп чи колективів. На їхню думку, «комплексне розуміння суспільних інтересів, яке дає найкращу надію зробити державні установи відповідними для людей, які живуть під їхньою владою та знаннями» [17]. Таке розуміння публічного інтересу, а разом з цим і перспектив розвитку суспільних процесів в цілому, співзвучне й сучасним напрацюванням на теми публічного управління та адміністрування.

Дійсно, на сьогодні вже чи не аксіоматичним видається твердження щодо «переходу» від застарілої моделі державного управління до сучасної європейської моделі публічного врядування. Своєрідною «візитною карткою» нової моделі слушно вважається активне залучення до процесу управління зацікавлених громадян та громадськості, тобто значне розширення соціальної бази учасників управлінських процесів (у річищі управлінської термінології, яка також розвивається під впливом оновленого розуміння суспільного розвитку, «суб'єкт-об'єкт-суб'єктних», чи в спрощеному розмінні – «суб'єкт-суб'єктних» відносин). Відтак і цілеспрямована діяльність особистості, яка з тієї чи іншої причини «втягується» в публічно-управлінський процес чи навіть просто стає споживачем публічних послуг, реалізується на перетині публічних та приватних інтересів.

Отже, проблема узгодження державних інтересів та інтересів окремої особистості може бути вирішена через створення ефективних механізмів комунікації між державою та громадянами. У сучасних умовах демократичного суспільства ефективна комунікація між державою та громадянами є ключовим елементом у вирішенні публічних інтересів, оскільки вона забезпечує прозорість, підзвітність державних органів та активну участь громадян у прийнятті рішень. Ключовим механізмом у забезпеченні публічних інтересів є налагодження взаємодії із громадянським суспільством та сприяння участі громадян у вирішенні публічних питань.

Громадянське суспільство, яке виступає посередником між індивідом та державою [18] відіграє важливу роль у забезпеченні комунікації з громадянами. Згідно з дослідженнями німецького соціолога Ю. Хабермаса, громадянське суспільство створює публічну сферу, в якій інтереси громадян можуть бути висловлені та враховані при формуванні державної політики [15]. Дослідження української науковиці Т. Безрук показує, що неурядові організації часто виступають посередниками між державою та громадянами, забезпечуючи діалог та сприяючи реалізації публічних інтересів [1]. Інституціалізація участі громадян

у вирішенні публічних питань може відбуватися через організацію громадських слухань і створення громадських рад при органах публічної влади [10]. Крім зазначеного існують й інші форми діалогу з громадськістю, проводяться консультації з експертами, враховуються позиції стейкхолдерів. Згідно з дослідженнями американського політолога Р. Патнема, такі інструменти дозволяють забезпечити прозорість процесу прийняття рішень та підвищити рівень довіри до держави [18].

До основних інструментів комунікації, які сприяють реалізації публічних інтересів слід віднести: електронні платформи, цифрові інструменти та соціальні медіа, які є способами інформування, налагодження різних форм діалогу та зворотного зв'язку із громадянським суспільством. Одним із найефективніших механізмів комунікації між державою та громадянами є використання електронних платформ та цифрових інструментів, що дозволяє забезпечити швидкий обмін інформацією, зменшити бюрократичні бар'єри та підвищити рівень довіри громадян до держави. В Україні активно розвиваються такі інструменти, як портал «Дія», який надає доступ до державних послуг у цифровому форматі [6]. Цифрові платформи також сприяють участі громадян у публічних обговореннях через онлайн-петиції та опитування, що дозволяє враховувати їхні інтереси при формуванні державної політики. Соціальні медіа стали потужним інструментом комунікації між державою та громадянами, а соціальні мережі дозволяють швидко поширювати інформацію та залучати громадян до обговорення публічних питань [14]. В Україні соціальні медіа активно використовуються для інформування громадян про діяльність державних органів, зокрема через офіційні сторінки міністерств та інших установ [7].

Додаткову ясність у тлумачення зазначеної категорії мають надати напрацювання теоретиків держави і права, насамперед – у питанні щодо сутності публічного та приватного права. У середовищі правознавців широко відомим є вислів давньоримського юриста Ульпіана (так звана «Аксиома Ульпіана, 170-228 н.е.) про те, що публічне є тим, що відноситься до становища Римської держави, тоді як приватні відносяться до користі окремих осіб. Відтак, публічне право – це сфера державних справ, а приватне право – це сфера приватних справ. У більш конкретному тлумаченні фахівців у галузі адміністративного права, публічний інтерес є не чим іншим, як тією чи іншою сукупністю приватних інтересів [3]. Власне, і в тлумаченні Верховного Суду України, «публічним інтересом» є важливі для значної кількості фізичних і юридичних осіб потреби, які відповідно до законодавчо встановленої компетенції забезпечуються суб'єктами публічної адміністрації. Тобто публічний інтерес є не чим іншим, як певною сукупністю приватних інтересів» [8]. Легальне визначення даного поняття наведено у Законі України «Про адміністративну процедуру», відповідно до якого «публічний інтерес – інтерес держави, суспільства, територіальної громади, а також важливі для великої кількості осіб інтереси та потреби» [9].

Водночас і стосовно наведених тлумачень та правових норм можуть виникати деякі питання, а саме: хто і яким чином має вимірювати сукупність приватних інтересів, якою має бути мінімальна кількість осіб-сукупних носіїв публічного інтересу та ін. В якості принаймні часткової відповіді на комплекс зазначених питань може розглядатися зауваження В. Галуцька, що «не має значення, інтерес скільки осіб на основі адміністративних норм забезпечує суб'єкт публічної адміністрації. Головне щоб він діяв у суворій відповідності до принципу законності та не відстоював приватних особистих (третіх зв'язаних з ним осіб) та корпоративних інтересів» [2]. Проте на сьогодні і зазначений поділ на публічне та приватне право видається дещо застрілим, і таким, що загалом не відповідає складнощам сучасного суспільного розвитку. Дійсно, загальні засади прав і свобод людини властиві усім сферам правовідносин, як публічним, так і приватним, і не можуть охоплюватися зазначеним розподілом.

Висновки з цього дослідження і перспективи подальших розвідок у цьому напрямку. Категорія "публічний інтерес" є ключовою у теорії та практиці публічного управління. Вона відображає інтереси всього суспільства або його значної частини та є основою для прийняття рішень та здійснення дій органами державної влади та місцевого самоврядування. Публічне управління завжди спрямоване на реалізацію та забезпечення публічного інтересу, який є предметом суспільної потреби, що має соціальний характер та є необхідною для повноцінного функціонування і розвитку суспільства. Тож, публічний інтерес є важливим елементом суспільного розвитку, оскільки він відображає колективні потреби та забезпечує стабільність суспільства.

Проблема співвідношення приватного та публічного інтересу є складною та багатоаспектною. Її вирішення вимагає врахування різноманітних факторів, включаючи розвиток демократичних інститутів, громадянського суспільства та ефективних механізмів публічного управління. Розв'язання проблем співвідношення інтересів людини і держави, приватного і публічного інтересу, узгодження державного інтересу з публічним та множиною приватних інтересів є важливими завданнями публічного управління, що потребують комплексного підходу та врахування принципів справедливості, пропорційності та законності.

Ефективна комунікація між державою та громадянами є важливим елементом у вирішенні публічних інтересів суспільства. Використання цифрових платформ, активізація громадянського суспільства, проведення публічних слухань та залучення соціальних медіа дозволяють забезпечити прозорість, підзвітність та участь громадян у прийнятті рішень. Досвід України та інших країн свідчить про те, що поєднання традиційних та інноваційних механізмів комунікації є ключем до успішної реалізації публічних інтересів.

Природно, вимагає додаткової аргументації і твердження, що публічне управління завжди спрямоване на реалізацію та забезпечення публічного інтересу. У розрізі ж заявленої у статті теми найперше слід відзначити, що окреслена проблематика поки що не відноситься до переліку важливих

досліджень у сфері науки державного управління. Можливо, проблема співвідношення публічних і приватних інтересів у вирішенні потреб суспільного розвитку поки що недостатньо висвітлена представниками цієї наукової галузі, особливо – у питаннях захисту від збройної агресії та післявоєнної відбудови України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Безрук О. О., Денисенко І. Д. Українське суспільство: теорія та практика демократичного транзиту. *Сучасне суспільство*. 2013. Вип. 2. С. 13–27. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/cuc_2013_2_4
2. Галуцько В. В. Публічний інтерес в адміністративному праві. *Форум права*. 2010. № 4. С. 178–182. URL http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2010_4_29
3. Коломієць Т. О. Адміністративний примус у публічному праві України : теорія, досвід та практика реалізації : монографія. Запоріжжя : Поліграф, 2004. 403 с.
4. Кубко А. Державні інтереси в правовій системі України: поняття, ознаки, реалізація. *Публічне право*. 2020. № 1 (37). С. 160–168. DOI: <https://doi.org/10.37374/2020-37-15>
5. Мельник Р. С. Публічний інтерес у публічному управлінні: вихідні позиції доктринального розуміння і практичного застосування (за законодавством України та Казахстану). *Адміністративне право і процес*. 2022. № 2 (37). С. 5–20. URL: <http://applaw.knu.ua/index.php/arkhiv-nomeriv/2-37-2022>
6. Офіційний портал «Дія». URL: <https://diia.gov.ua>
7. Офіційна сторінка Міністерства цифрової трансформації України. URL: <https://thedigital.gov.ua>
8. Постанова від 13.02.2019 № 810/2763/17 (К/9901/44258/18). *Верховний Суд України*. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/79883398>
9. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17.02. 2022 р. № 2073-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>
10. Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики : постанова Кабінету Міністрів України, 3 лист. 2010 р. № 996. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=996-2010-%EF>
11. Barakso M., Schaffner B. F. Exit, voice, and interest group governance. *American Politics Research*. 2008. 36. С. 186–209. DOI: <https://doi.org/10.1177/1532673X07306545>
12. Berkhout J., Beyers J., Hanegraaff M. The Representative Potential of Interest Groups: Internal Voice in Post-Communist and Western European Countries. *Politics and Governance*. 2022. 11(1). С. 1–10. DOI: <https://doi.org/10.17645/pag.v11i1.5899>
13. Dahl R. A. *Democracy and Its Critics*. New Haven : Yale University Press, 1991.
14. Gil de Zúñiga, Homero; Huber, Brigitte; Strauß, Nadine. Social media and democracy. *El profesional de la información*. 2018. V. 27. No. 6, С. 1172–1180. DOI: <https://doi.org/10.3145/epi.2018.nov.01>
15. Habermas J. *The Structural Transformation of the Public Sphere*. Cambridge : MIT Press, 1989.
16. Hood C. *The Art of the State: Culture, Rhetoric, and Public Management*. Oxford : Oxford University Press, 2000. DOI: <https://doi.org/10.1093/0198297653.001.0001>
17. Marshall Gary S. and Choudhury Enamu. Public Administration and the Public Interest: Re-Presenting a Lost Concept. University of Nebraska at Omaha. *Public Administration Faculty Publications*. 1997. 72. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/232748832.pdf>
18. Putnam R. D. *Bowling Alone: The Collapse and Revival of American Community*. New York : Simon & Schuster, 2000.
19. Samuelson P. A. The Pure Theory of Public Expenditure. *The Review of Economics and Statistics*, 1954.

20. Smith A. The Wealth of Nations. *The Pennsylvania State University*, 2005. URL: <https://www.rrojasdatabank.info/Wealth-Nations.pdf>

21. Stiglitz J. E. Globalization and Its Discontents. New York : W.W. Norton & Company, 2002.

Стаття надійшла до редакції 18.08.2024 р.

Стаття рекомендована до друку 28.10.2024 р.

Dreval Yu. D.,

Doctor of Sciences in Public Administration, Full Professor,

Full Professor of the Department of Management and Public Governance

National University of Water and Environmental Engineering

11 Soborna Street, Rivne, 33000, Ukraine

e-mail: drevaly@ukr.net <https://orcid.org/0000-0002-7347-9433>

Karamyshev D. V.,

Doctor of Public Administration, Full Professor,

Full Professor of the Public Policy Department,

Educational and Scientific Institute «Institute of Public Administration»,

V. N. Karazin Kharkiv National University,

4 Svobody Sq., Kharkiv, 61022, Ukraine

e-mail: dvk1vip@gmail.com <https://orcid.org/0000-0003-1617-3240>

Velychko D. Yu.,

Lawyer of the National Bar Association of Ukraine,

Physical Culture Entrance, 1/16, Kharkiv, Ukraine

e-mail: Vel057law@gmail.com

THE MEANING OF THE CATEGORY “PUBLIC INTEREST” IN THE PUBLIC ADMINISTRATION SYSTEM

Abstract. The article examines the main aspects of the problem of the ratio of private and public interest in the context of public administration, in particular the issue of harmonizing private and public interests, the role of public administration in ensuring the public interest, as well as ways to resolve conflicts between the interests of the state and an individual. The essence and meaning of the category “public interest” in the theory and practice of public administration are investigated. The problems of the ratio of interests of a person and the state, private and public interest are considered. The ways of harmonizing the state interest with the public and a set of private interests are analyzed. The statement that public administration is always aimed at the implementation and provision of the public interest is substantiated. Ways of solving the problem of harmonizing state interests and the interests of an individual are proposed. It is proven that the subject of public interest is a public need that has a social character and is necessary for the full functioning and development of society and individual social groups.

Keywords: *public interest, public administration, state interest, private interest, public need, society, personality.*

REFERENCES

1. Bezruk, O.O., Denysenko, I.D. (2013). Ukrainian society: theory and practice of democratic transit. *Modern society, is. 2, 13–27*. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/cuc_2013_2_4 [in Ukrainian].

2. Galunko, V.V. (2010). Public interest in administrative law. *Law Forum*, no. 4, 178–182. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/FP_index.htm_2010_4_29 [in Ukrainian].
3. Kolomiyets, T.O. (2004). Administrative coercion in public law of Ukraine: theory, experience and practice of implementation: monograph. Zaporizhzhia: Poligraf, 403 p. [in Ukrainian].
4. Kubko, A. (2020). State interests in the legal system of Ukraine: concepts, features, implementation. *Public law*. no. 1 (37), 160–168. DOI: <https://doi.org/10.37374/2020-37-15> [in Ukrainian].
5. Melnyk, R.S. (2022). Public interest in public administration: starting positions of doctrinal understanding and practical application (under the legislation of Ukraine and Kazakhstan). *Administrative law and process*, no. 2 (37), 5–20. URL: <http://applaw.knu.ua/index.php/arkhiv-nomeriv/2-37-2022> [in Ukrainian].
6. Official portal "Diya". URL: <https://diia.gov.ua>
7. Official page of the Ministry of Digital Transformation of Ukraine. URL: <https://thedigital.gov.ua>
8. Resolution of 13.02.2019 No. 810/2763/17 (K/9901/44258/18). (2019). Supreme Court of Ukraine. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/79883398>
9. On administrative procedure: Law of Ukraine of 17.02. 2022 No. 2073-IX. (2022). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2073-20#Text>
10. On ensuring public participation in the formation and implementation of state policy: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine, November 3, 2010 No. 996. (2010). URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=996-2010-%EF>
11. Barakso, M., Schaffner, B.F. (2008). Exit, voice, and interest group governance. *American Politics Research*, 36, 186–209. DOI: <https://doi.org/10.1177/1532673X07306545>
12. Berkhout, J., Beyers, J., Hanegraaff, M. (2022). The Representative Potential of Interest Groups. *Internal Voice in Post-Communist and Western European Countries. Politics and Governance*, 11(1), 1–10. DOI: <https://doi.org/10.17645/pag.v11i1.5899>
13. Dahl, R.A. (1991). *Democracy and Its Critics*. New Haven: Yale University Press.
14. Gil de Zúñiga, Homero; Huber, Brigitte; Strauss, Nadine. (2018). Social media and democracy. *El profesional de la información*, v. 27, no. 6, 1172–1180. DOI: <https://doi.org/10.3145/epi.2018.nov.01>
15. Habermas, J. (1989). *The Structural Transformation of the Public Sphere*. Cambridge: MIT Press.
16. Hood, C. (2000). *The Art of the State: Culture, Rhetoric, and Public Management*. Oxford: Oxford University Press. DOI: <https://doi.org/10.1093/0198297653.001.0001>
17. Marshall, Gary S., Choudhury, Enamu (1997). Public Administration and the Public Interest: Re-Presenting a Lost Concept. University of Nebraska at Omaha. *Public Administration Faculty Publications*. 72. URL: <https://core.ac.uk/download/pdf/232748832.pdf>
18. Putnam, R.D. (2000). *Bowling Alone: The Collapse and Revival of American Community*. New York: Simon & Schuster.
19. Samuelson, P.A. (1954). The Pure Theory of Public Expenditure. *The Review of Economics and Statistics*.
20. Smith, A. (2005). *The Wealth of Nations*. The Pennsylvania State University. URL: <https://www.rrojasdatabank.info/Wealth-Nations.pdf>
21. Stiglitz, J.E. (2002). *Globalization and Its Discontents*. New York: W.W. Norton & Company.

The article was received by the editors 18.08.2024.

The article is recommended for printing 28.10.2024.